

280251

Janer de argint

Se povestește că la Paris, o sărmană femeie oarbă, a dat la o colectă, cu ocazia unei adunări misionare, suma de 27 de franci.

— Tu nu ești în stare să dai atât de mult, îi zise cineva de alături.

— Ba sunt, domnule, răspuse ea.

Trebuind să dea unele lămuriri, ea zise:

— După cum vezi, sunt oarbă. Eu m'am dus la tovarășele mele de lucru și le-am întrebat cât cheltue pe an pentru a cumpăra gaz de lampă, când nu mai pot lucra la lumina zilei. Mi s'a răspuns că cheltue vreo 27 de franci. Astfel, continuă sărmana femeie, m'am gândit că aș putea să economisesc suma aceasta în timpul unui an, pentru că eu n'am nevoie de lampă, și s'o dau pentru răspândirea luminii Evangheliei în țările întunecate de păgânism.

Franz Liszt, celebrul pianist și compozitor, creatorul poemei simfonice, conducea într'o zi *Cantata* sa la Bonn, cu prilejul desvelirii monumentului lui Beethoven. Executanții și ascultătorii, plătisii de atâta muzică și banchete cari nu mai conținea de trei zile, nu mai manifestau niciun entuziasm: primii cântase fără vieață și fără suflet, iar cei din urmă erau pe jumătate adormiți. Ultimele tonuri aveau să cadă într'o liniște apăsătoare. Oare Liszt avea să sufere o înfrângere?

În momentul acesta, regele, care fusese așteptat ceasuri de-a-rândul, își făcu apariția. Auditoriul se trezi din amorțea sa. Liszt, cu mult sânge rece, lovi în pupitrul său, și reluă *Cantata* pentru a doua oară. Dar pe cât de ștearsă fusese de primă dată, pe atât de strălucitoare fu de data aceasta: toți muzicanții țineau să-și arate talentele lor în fața regelui. Insuși auditoriul se regăsi, și execuția, admirabilă prin putere și vioiciune, descoperi o operă nouă, cu însușiri deosebite și cu inovațiuni îndrăznețe și sublime. Prezența regelui fusese deajuns.

Prezența în noi a Regelui cerului, Isus Hristos, este de asemenea deajuns ca să ne trezească din somn, din nepăsare și din moarte. Ea pune în noi o vieață nouă, bine condusă, ne face să prețuim toate bogățiile pe cari El ni le-a presărat în cale, și ne îndeamnă la o activitate binefăcătoare în folosul apropielui nostru.

Socrate, ilustrul filosof grec, cugeta într'o zi la o problemă delicată, când deodată fu întrerupt de un om care părea foarte neliniștit:

— Am să-ți povestesc ceva despre prietenul d-tale.

— Stai, îl întrerupse filosoful. Mai întâi, ai trecut tu cele ce vrei să-mi povestești prin cele trei strecurători?

— Cele trei strecurători? răspuse celalt mirat. Ce vrei să spui cu 'asta?

— Iată. Caută în primul rând să știi dacă lucrul este adevărat; aceasta este prima strecurătoare.

— Dacă este adevărat? O, de asta nici nu mă indoiesc, pentru că mi-a povestit cineva!

— Asta nu poate să constituie o dovadă. Să presupunem totuși că lucrul acela ar fi adevărat. Apoi să-ți pui întrebarea: este *bun* să-l povestesc? Aceasta ar fi a doua strecurătoare.

— *Bun!* Dar la asta nu m'am gândit. De fapt, v'aș putea mărturisi că dimpotrivă, n'ar fi.

— Am bănuț de mai înainte, zise grav filosoful. Ei bine, să admitem că ar fi bun de povestit lucrul acela numai din dorința curată de a informa pe cineva: este totuși *de folos* ca să știi și eu?

— De folos? Nul dar.

— N'adăuga niciun cuvânt. Acum știi sigur că ceea ce ai să-mi spui nu este adevărat, că nu este bun ca să mi-l povestești și nici de folos ca să-l știi. De altfel, nu sunt deloc curios ca să știi, dacă vrei să mă crezi. Hai să vorbim de altceva!

— Religiă este bună numai pentru femei și copii, striga un tânăr liber cugetător, răsucindu-și o țigară. Intrați într'o biserică și o să vedeți acolo o proporție de cinci femei și un bărbat!

— E-adevărat, răspuse o doamnă în vârstă; dar duceți-vă la urmă și vizitați o închisoare și o să găsiți acolo o proporție de o sută de bărbați și o singură femeie!

Argumentul rămase fără răspuns.

Evlaviosul ministru prusian, von Pfeil, mort în 1874, avea obiceiul ca în fiecă zi să petreacă o oră singur cu Dumnezeu, rugându-se și cetind din cuvântul Său. El poruncise categoric servitorului său de a nu lăsa pe nimeni să intre la el în aceste clipe, oricine ar fi fost. Într'o zi, regele Frederic II vroi să intre la ministrul său. Servitorul, foarte încurcat, căutând ca să nu calce nici ordinul stăpânului său, dar nici să facă pe rege să aștepte, îi explică obiceiul ministrului. După aceasta, Frederic răspuse:

— Voul aștepta.

Câteva minute mai târziu, Pfeil apăru:

— Să mă ierte majestatea voastră!, zise el suveranului liber-cugetător, eu am stat de vorbă cu Regele regilor!

Numai cei nebuni spun că sunt totdeauna drepti

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

CANTUL

NATURII

O tăcere adâncă! Intreaga natură doarme somnul cel liniștit al ceasului dinainte de faptul zilei. Doar câte un țărâit de greier neadormit mai sfredelește tăcerea nopții aproape trecute, iar undeva departe, în sat, se aude din când în când un lătrat de câine, căruia cine știe ce i s'a năzărit prin întunecul încă des al nopții. Incolo liniște, liniște tainică!

Luna se pitulase de mult de după dealurile Olteniei, și pe pajiștea cerului albastru parcă o mână nevăzută aruncase o puzderie de stele, ce clipeșc somnoroase pe patul lor de azur. Iată constelația Carului Mic, legată printr'un șirag de stele de steaua polară, în jurul căreia se învâрте ca o sfârlează uriașă. Incolăcit în jurul acestora se vede constelația Balaurului, care își întinde capul până aproape de prea strălucitoare stea Vega, ale cărei raze pale străpung spațiul ca niște sulife aurii. Mai spre miez-noapte se vede constelația Carului Mare, și apoi alte multe stele, unele mai strălucitoare, altele mai puțin strălucitoare, iar altele abia putându-se zări, fie din pricina micimii lor, fie din pricina depărtării lor prea mari de pământul nostru. Fără să vrei, privirile îți sunt atrase de dăra aceea alburie, care străbate cerul dela o margine la cealaltă: e Calea Laptelui, sau cum i se mai zice în popor, Calea Robilor.

M. Ionescu

Ce măreție! Ce frumusețe răpitoare! Caut să străpung cu privirile cât mai adânc în spațiu, să găsesc undeva un punct de reazim, ceva pe care să mi se sprijine privirile. Dar nu găsesc. Gândul îmi sboară mai departe, cu iuțeala fulgerului, pe aripele închipuirii, mai departe de unde pot să ajung cu privirile, doar, doar voi găsi ceva. În zadar! Mă întreb: Unde se termină spațiul acesta? Și dacă se termină undeva, ce este dincolo? O voce parcă îmi șopti

la ureche: „Spațiul este fără de sfârșit. Universul lui Dumnezeu este nemărginit”. Nemărginit!... Mă cuprind fiorii! Cât de mici suntem, noi! Pierduți aci în universul acesta imens, ca niște firicele de praf, însuflețiți doar pentru o clipă când trecem prin dreptul unei raze divine, pentru ca apoi să reintrăm în noaptea neagră a neființei! Micimea noastră este apăsătoare, copleșitoare, dureroasă!

„Dumnezeu chemă odată pe un om, în vis, în vestibulul cerului și-i zise: „Vino aici, și-ți voi arăta mărirea casei Mele”. Și către servii cari stăteau în jurul tronului Său, El zise: „Luați-l și desbrăcați-l de hainele cârnii; curățiți vederea lui, și puneți în nările lui o nouă suflare; numai nu schimbați inima de om, — această inimă care plânge și tremură”. Și s'a făcut așa. Și, cu un puternic inger drept călăuză, omul nostru stătea gata pentru nespuse de lungă călătorie; și dintr'o terasă înaltă a cerului, deodată ei s'au lansat în spațiul infinit.

„Un timp, cu sborul solemn al ingerului însoțitor, ei traversară regiuni imense de întunec, prin pustietăți de

moarte, cari despart lumile cu vieață. Apoi, dela o distanță, a cărei măsură este cunoscută numai în cer, lumina venea în jos ca printr'o țesătură fină; dela distanțe de nespuse, lumina sbura spre ei, și ei sburau spre lumină. La un moment, răsunetul planetelor ajungea până la ei; și în momentul următor strălucirea unui alt soare se arăta privirii lor.

„Apoi veneau veșnicii de amurguri, cari descopereau, dar nu erau descoperite. La dreapta și la stânga puternice constelații cari păreau ca niște stafii, din cauza depărtării infinite. Arcadele erau fără măsură, aleele bolțite erau fără număr, porțile minunate nu se puteau ține minte; înăuntru erau stele cari alcătuiau scări către veșnicile de jos; sus era jos, jos era sus pentru omul nostru desbrăcat de corpul supus gravitației. Adâncul era înghițit de înălțimi de neîntrecut; înălțimea era înghițită de adâncuri fără fund. Deodată, cum ei pluteau peste abisul lumilor, — un puternic strigăt de admirație răsună, — căci pretutindeni se arătau sisteme din ce în ce mai misterioase; se apropiau lumi și în jos, altele în înălțime: toate din ce în ce mai minunate.

„Atunci, însă, omul nostru se opri, suspină adânc, se cutremură și plânse. Inima sa supraîncărcată se vărsa acum în lacrimi, și el zise către inger: „N'ăș vroi să merg mai departe, căci pe spiritul omului îl doare o așa infinitate. Strălucirea măririi lui Dumnezeu eu nu o pot suporta. Lasă-mă mai bine, să mă culc în mormânt și să scap de această prigonire din partea infinitului; căci în toate părțile nu găsec niciun sfârșit”. Atunci, din stelele sclipitoare din jurul lor, se auzi o voce de cor zicând: „Omul a vorbit după adevăr: sfârșit nu există, căci noi nu am auzit despre el”. „Sfârșit nu există?” — întreabă ingerul solemn; „nu există sfârșit? Și aceasta e tristețea care ucide pe om?” — Dar nicio voce nu mai răspunde, căci răspunsul se înțelegea dela sine. Atunci ingerul înălță mâinile sale către cerul cerurilor și zise: „Nu există sfârșit în universul lui Dumnezeu. Iată, tot așa nu există nici început!” — „Prin Țara Stelelor”, p. 98, 99.

Cât de minunate și puternice sunt lucrările lui Dumnezeu! Mă gândesc la mâna aceea atotputernică, ce a întins acest cort uriaș, această cupolă nemărginită, pictată așa de darnic cu frumuseți cari farmecă privirile și inima omească, și mă întreb: Cum se poate ca acum, în veacul acesta în care oamenii au putut, prin aparatele lor ingenios construite, să scruteze spațiile nemărginite, să reducă în chip considerabil distanțele enorme prin telescoapele moderne, spre a studia aceste corpuri cerești, cum pot ei, — zic — să mai tăgăduiască

faptul că în dosul acestor lucruri este o Ființă atotputernică, atotștiutoare și iubitoare? O asemenea tăgăduire nejustificată cu nimic, nu se poate concepe. Priviți într'o seară pe întinderea albastră a cerului, și întrebați-vă: Cum s'au făcut toate acestea? „Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oșterea lor”? La aceste întrebări nu există decât un singur răspuns: „El (Dumnezeu) le chiamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și țaria Lui, că una nu lipsește”. Dela astrele cari se preumblă fără întrerupere în nemărginirea spațiului, și până la cea mai mică vietate, toate lucrurile mărturisesc despre existența unui Dumnezeu al iubirii, al armoniei, al frumosului. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, și o noapte dă de știre alteia despre El. Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit; dar răsunetul lor străbate tot pământul, și glasul lor merge până la marginile lumii”. Ascultați cu luare aminte și veți auzi acest cântec tainic al naturii, înălțat la adresa Creatorului universului, și fără de voie inimile voastre se vor alătura acestui concert minunat ca să aducă tributul lor de laudă la tronul Atotputernicului Dumnezeu. Aceia cari stăruie totuși în necredința lor în Dumnezeu, invocând motivul prea copilăresc, ba chiar lipsit complet de seriozitatea care se cere unui om inteligent, că n'au văzut pe Dumnezeu, nu se pot desvinovăți, pentrucă „însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit”.

Dar, cu toate că universul acesta este nemărginit, cu toate că nimicnicia omului este în contrast izbitor cu atotputernicia lui Dumnezeu, descurajarea, care pune stăpânire pe inima lui la vederea creației unii nesfârșite, este spurberată ca o ceață, ca o rouă de dimineață în fața razelor soarelui, de cuvintele Domnului Isus: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea (lumea aceasta neînsemnată, ca și inexistentă în comparație cu mărimea uni-

versului), că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă vieață veșnică”. O, câtă nădejde ar trebui să aducă aceste cuvinte în inimile noastre! Cât de fericiți ar trebui să ne simțim, cunoscând că un Dumnezeu așa de mare, așa de puternic, a iubit atât de mult ființa omească neînsemnată! Câtă recunoștință ar trebui să trezească în inimile noastre față de El! Cu câtă dragoste ar trebui să-I servim, nu atât pentrucă este atotputernic, ci cu mult mai mult pentrucă ne-a iubit!...

Dar gândurile mele sunt întrerupte. Privirile îmi sunt atrase spre răsărit. Acolo unde cerul se coboară pe pământ se petrece ceva deosebit. Cerul e în vâpăi, iar norii bolovăniți în forme bizare par ca de foc. Aurora, cu degetele-i tandrifirii apasă duios pe clapele orizontului. E melodia deșteptării din somn. Totul pare cuprins de o vrajă dulce. Cel dintăiu cântăreț care prinse tonul și începu preludivul simfoniei dimineții, fu o ciocăriele care se trezi în ciripiri în lanul de grâu de dincolo de potecă, apoi își luă sborul săltăreț din ce în ce mai sus, în triluri maiestoase. După ea urmează alta și alta, apoi mai departe altele, până când întreaga câmpie răsună de cântecele lor. Pitpălăcile le însoțesc și ele într'un număr din ce în ce mai mare, rostindu-și numele prin lanurile de grâu de pe întinderea câmpiei. În pădurea apropiată, la fașăitul frunzelor se adaugă ciripitul a mii de păsărele. Privighetorile își cântă melodiile pe toate gamele în răcoarea dimineții, iar vrăbiile și alte păsărele drăgălașe se hărjonesc prin frunziș. Acum a început să se lumineze de-abinelea. Noaptea s'a retras cu umbrele ei pe după dealuri. Mai încercase o ultimă împotrivire în dosul pădurii din marginea satului, dar primele sulite de raze, cari tocmai au izbucnit din dosul unui nor înfocat, au luat-o la goană până dincolo de coama dealurilor dinspre apus. Intreaga natură este inundată de lumină. Prin lanuri se văd pălcuri de muncitori, iar pe islazul din marginea satului turme de oi pasc în sunetul tălăngilor și al doinelor ciobănașilor...

Cântările lumilor de sus se prăvălesc pe pământ pe unde de lumină, se unesc cu cântările naturii noastre, pentru ca apoi să se ridice într'o armonie desăvârșită la tronul lui Dumnezeu care a făcut toate. Omule, nu vrei să participi și tu cu o cântare nouă în inima ta la această măreață simfonie? Cât timp vrei să mai rămâi departe? Lasă pe Acela care a făcut ca natura să scoată acorduri așa de desăvârșite, să acordeze și inima ta, pentru ca sunetul cântării ei să fie tot așa plin de armonie!

M. Ionescu

Inubire Curtenie Căsătorie

O bună căsătorie

Este dorința firească a unui tânăr sau tinere să se căsătorească „bine”, adică să găsească cel mai bun tovarăș de viață pe care el sau ea îl poate găsi, câștiga și lua în căsătorie. Aci este momentul când intervine factorul educațional, pentru că depinde de idealul pe care cineva îl are despre factorii ce fac ca o căsătorie să fie plină de succes, dacă acea căsătorie va fi sau nu, cea mai bună atât pentru viitorii copii, cât și pentru fericirea soțului și soției. Dacă printr'o „bună căsătorie” se înțelege numai deocâț câștigarea de avere, poziție, frumusețe sau strălucire, e un semn de întrebare. Intr'o măsură oarecare poate să fie și din aceasta un folos oarecare, dar căsătoriile întemeiate numai pe astfel de considerente nu sunt totdeauna cele mai fericite și mai favorizate. Este cel mai fără de valoare motiv ca să ieși în căsătorie pe cineva cu bani, pentru că banii căpătați cu ușurință molesesc caracterul atât al celor mai în vârstă cât și al copiilor. Femeile cari caută „o căsătorie bună” unde își închipue că văd fie avere, fie o ocazie pentru prestigiu social, sunt foarte mioape. Bărbații cari se căsătoresc „pentru bani” sunt niște ființe sârmane lipsite de șira spinării, iar cei cari se gândesc numai la frumusețea fizică sau la istețimea scilpitoare, fără să privească la alte însușiri mai trainice, sunt sortiți să fie greu desamăgiți.

Tânărul sau tânăra, bine instruit sau instruită, va căuta ca tovarăș de viață pe acela care are, în primul rând, trăsături de caracter cari sunt de dorit și înalte principii de purtare; în al doilea rând, să se bucure de o bună sănătate; în al treilea rând să fie educat în direcția care îl pregătește în modul cel mai bun pentru poziția sau vocația pe care și-a ales-o. Dacă tânăra persoană a fost într'un mediu și sub o conducere cari au făcut-o să privească realizările temeinice ca de mai mare preț decât înfăptuirile superficiale, instinctele iubirii sale în alegerea unui tovarăș de viață vor fi influențate spre bine.

Aceia cari au avut fericirea de a avea părinți buni — părinți cari să cunoască drumul vieții și să aprecieze nevoia unui

educații a copiilor pe calea pe care trebuie să meargă — vor primi idealuri cari le vor ajuta în mare măsură la alegerea tovarășilor lor de viață. Răspunderea părinților nu se termină odată cu educația din copilărie. Interesul lor este încă viu asupra bunului mers și succesului copiilor lor. Tânărul și tânăra pot prea bine să se îndrepte spre tatăl și spre mama lor ca să le ceară sfat în timpul acesta care este cel mai critic, și să primească dela ei părerea în ce privește

Flori pentru măicuța

alegerea soției sau soțului. Părintele înțelept nu va dicta alegerea; dar experiența și cunoștințele sale pot fi de cea mai mare valoare, și trebuie să aibă greutate în hotărârile tânărului.

Dar mai presus de toți sfetnicii, este Tatăl ceresc, al cărui interes este mai adânc decât chiar al părinților pământești. El cunoaște toate inimile și toate experiențele, și prin providența Sa, prin sfatul Său scris, și prin comunicările Sale directe ca răspuns la rugăciune, El poate și vrea să călăuzească pe cercetătorul sincer. E lucrul cel mai bun ca tinerii să facă din căsătorie lor un subiect de

rugăciune, atât înainte de curtenie cât și în timpul ei, pentru ca fiecare din ei să fie conduși după sfatul lui Dumnezeu, și să se asigure astfel de o bună alegere și de o fericită unire în conformitate cu voia Sa.

În primul rând, caracterul

Când cineva se gândește să-și aleagă un tovarăș de viață, trebuie să privească în primul rând la caracter. Firea poate să fie deosebită, manierele distinse, dar în toate și la temelia tuturor trebuie să fie elemente trainice de mărime morală. Veselia societății tinerești, dorințele ei de conversație, ispitele spre îngăduinți păcătoase, pot foarte ușor să acopere ochii celor fără experiență și celor fără minte. Dacă a fost vreodată un timp când libertatea să fi fost confundată cu îngăduința păcătoasă, când dărnicia să fi fost în primejdie de a deveni risipă, când buna tovarășie să fi ajuns aproape desfrâu, timpul acela este chiar acum. Dar nici cel cu mâna spartă și nici lîngușitorul nu sunt cei mai buni soți; nici iubita ușuratică și nici fluturile vesel nu sunt soții cum se cade. E nevoie de judecată ca să se hotărască felul de purtare; e nevoie de curaj ca să întămpine cineva și să stăpânească problemele de bine și rău; este nevoie de ținte înalte ca să aleagă cineva între plăcerile bune și rele; iar judecata, curajul și ținta fac eroi, fie mici, fie mari.

Fie ca tânăra să caute un bărbat, și tânărul să caute o femeie, care să fie sincer și cinstit din fire, care să nu se teamă să zică „Nu”, atunci când este îndemnat să facă răul, oricât de obișnuit ar fi acesta în societate; care va ține tare la principii și va apăra dreptatea atâta timp cât mai rămâne în el suflare de viață. Ei pot să judece trăsăturile de caracter prin purtarea în societate. Cel care este gata să mintă, pentru câștig sau în glumă, nu poate să fie cinstit. Cel care cedă lesne ispitei în forme îndoielnice de conversație nu poate să fie sincer; furnizorul de anecdote ieftine nu poate să fie curat. Tânărul sau tânăra cari îndrăznesc să nu primească o invitație sau se feresc să incurajeze un fel de viață care este împotriva principilor lor, sunt oameni cu însușiri temei-

Un sclav fericit

— Ce rușine pentru un om mare și în toată puterea, să fie sclavul unei femei bolnave!

Cuvintele acestea fură pronunțate pe un ton disprețuitor de către o tânără în salonul unui transatlantic. Persoanele către cari erau îndreptate aceste cuvinte batjocnitoare coborau încetșor scara. Femeia era o pasageră palidă și slabă, care era condusă în fiecare zi din salon pe punte, și cât era ziua de mare, soful său veghea alături de ea. Ii aranja șalul, îi ajuta să mănânce, îi citea; într'un cuvânt, n'o păreasa deloc, și părea în orice moment gata să-i satisfacă cele mai mici dorințe. Cei ce îi vedeau, cu toată admirația pe care o aveau pentru devotamentul de soț, le era milă de ei, și tânăra nu făcuse altceva decât să exprime sentimentul general, numindu-l „sclavul unei femei bolnave”. Dar ea vorbise mai tare decât avusese intenția și cuvintele sale ajunseseră la urechea celor doi.

O oră mai târziu, „sclavul” se așeză pe un scăunel alături de tânăra aceasta și îi zise:

„Domnișoară, socotesc că observația dvs prinsă în treacăt, mă îndreptățește să vorbesc cu dvs câteva clipe despre ceea ce numiți ‚sclavia’ mea. A început acum treizeci de ani, atunci când tânăra mea logodnică mă îngrijea, singură, în timpul unei epidemii de friguri galbene,

care făcuse ca toți să se depărteze de mine. Timp de trei săptămâni n'a știut ce e somnul. Cea mai mare parte din timp eram într'o aiureală violentă. Dar de abia m'a văzut scăpat din ghiarele acestei boli, și a căzut la pat bolnavă de aceeași boală.

„Mai târziu m'a sprijinit într'o încercare mai mult decât grea. Eu eram în legături de afaceri cu un om care s'a dovedit a fi un excroc așa de abil, că timp de trei ani toată lumea, afară de soția mea, a crezut că eu sunt hoțul. Când mi-am pierdut rangul și banii, lucra cât trei. Când boala și moartea au vizitat familia noastră, pricepera sa, curajul și credința sa, au îndulcit și sfințit necazurile noastre.

„Așa s'a purtat ea timp de douăzeci și cinci de ani. Toate eforturile mele n'au putut-o scăpa de surmenaj. Iată,

acum sunt cinci ani de când s'a îmbolnăvit, poate fără nădejde de a se mai reface. Ea și-a jertfit vieța pentru mine!...

„Sclavia’ mea, domnișoară, — mulțumesc lui Dumnezeu, — este făcută din adâncă recunoștință față de cea mai nobilă dintre femei. Eu o iubesc și mă bucur de prezența sa mai mult decât în ziua căsătoriei noastre. Curajul ei, spiritul ei, nu pot să fie distruse de boală.

„Stimată domnișoară, roagă-te lui Dumnezeu ca să-ți dea harul Său spre a ajunge un tiran așa de iubitor ca ea, și să poți porunci unui ‚sclav’ așa de fericit ca mine”.

În felul acesta, nechibzuita tânăra primi o lecție — umilitoare dar salutară — în ce privește judecata pripită și izvorul adevăratei fericiri.

Revue

(Urmare dela pag. 5)

nice, spre a merita să fie membrii unei tovarășii conjugale.

Tinerii și tinerele, creștini, doresc să găsească un astfel de caracter de cei către cari se îndreaptă cu intenția de curtenie. O înaltă măsură de purtare în legăturile sociale și de afaceri este o cerință de bază pentru orice persoană care candidază la căsătorie. Aceasta este încercarea religiei cuiva. Nu importă ce profesiune de religie face cineva, dacă legăturile sale cu oamenii, fie de natură socială, fie în chestiuni de afaceri, nu sunt mai presus de orice reproș, el nu se recomandă pe sine ca membru al acelei tovarășii care are menirea să perpetueze societatea.

Spalding

MAMA

Din ochii tăi, iubită mamă, răsfrângi duioasa ta privire
Atât de blândă și curată. Ființă scumpă, fără seamă,
Iubirea ta atât de sfântă se pierde în nemărginire
Și cel mai scump nume din lume tu 'l ai, neprețuită mamă!

Și precum razele din ceruri, ce se răsfrâng din mândrul soare,
Mângâie crângul și câmpia și fluturași și orice floare,
Cum razele nevinovate mângâie albele petale,
Așa de dulce și candidă e mângâierea mâinii tale!

Ca luna plină și duioasă din nopțile frumoase, line,
Ce-și oglindește blânda-i față în luciul apei cristaline
Și las' ades în ochii noștri priviri duioase și plâpânde;
Dar privirile tale, mamă, sunt mult mai dulci, și mult mai blânde!

Nevinovat ca ghiocelul, ce-a răsărit de sub zăpadă;
Nevinovat ca „Tatăl Nostru”, ce-l spun copiii când se nchină;
Ca și surăsul primăverii pe floarea albă din livadă,
Este surăsul gurii tale, mamă duioasă și divină.....

Petre G. Morariu

BIBLIA

Cartea Cărților

Istoria Bibliei

Biblia, cartea cea mai răspândită din lume, este foarte veche. Ea are cea mai lungă și cea mai interesantă istorie, dintre toate cărțile existente.

Povestirile ei impresionante le învățăm în copilărie, pîldele și preceptele ei morale le repetăm în școală. Bătrânii noștri ne-au povestit în timpul copilăriei noastre că și ei au făcut la fel când au fost copii. Mergând înapoi, trecem peste multe secole, până la timpul când au început să se scrie primele cărți ale Bibliei. Timp de două mii cinci sute de ani dela creațiune, cam până la ieșirea poporului Izrail din robia Egiptului, nu a existat revelație scrisă. Învățăturile dumnezeiești erau păstrate și transmise verbal din tată în fiu. Incepând dela Moise, care a scris prima carte a Bibliei, revelația divină s'a scris într'o carte la a cărei închegare au contribuit mulți bărbați inspirați, timp de o mie șase sute de ani, până la Ioan, vizionarul de pe Patmos, care a trăit cam până la sfârșitul primului secol.

În ce privește țara sau locul unde s'au scris diferitele cărți ale Bibliei, iată cum se exprimă un autor: „Părți din Sfânta Scriptură au fost scrise în Peninsula Sinai, alte părți pe munți, în văi, la marea și la râurile țării făgăduite, altele în țara Nilului sau la râul Chebar, la râurile Tigru și Eufrat, în Grecia, Asia Mică, în Atena, Roma sau pe insula cea stâncoasă, Patmos”.

Biblia n'a existat totdeauna în forma cum o avem azi, și nici din același material. Înainte de descoperirea tiparului se scria cu mâna pe pergamente (piei), sau pe papirus. Biblia scrisă în felul

acesta cerea mult timp și costa mulți bani, și din această cauză foarte puțini oameni aveau posibilitatea să citească învățăturile ei sublime.

Biblia la început nu era împărțită pe versete și capitole cum este azi.

Împărțirea pe versete sau stihuri a făcut-o diaconul Euthailus (402 d. Hr.), iar împărțirea pe capitole a făcut-o cardinalul Hugo, în secolul XIII.

Scrierea manuscriselor Bibliei

Felul cum s'au scris și alcătuit diferitele manuscrise ale Bibliei, este foarte interesant, așa cum este redat de profesorul Wearnar:

„Cărțile Vechiului Testament au fost scrise ca original în limba ebraică, cu puține excepții, și anume: Daniel 2, 4 la 7, 28; Ezra 4, 8 la 6, 18; și Ier. 10, 11, cari erau în aramaica biblică (un dialect al limbei chaldeene). Orice urmă de ma-

nuscript original a dispărut cu totul. Prima menționare descrisă se găsește în Exodul 17, 14; „Domnul a zis lui Moise: „Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea aminte'..... Curând după aceea, a fost dată legea scrisă de degetul lui Dumnezeu. Totuși scrisese mai înainte cartea Genezei pe când se afla în singurătatea pustului Madian, păzind turmele, și nu este îndoială că mai înainte chiar de data aceea, cartea lui Iov se afla deja scrisă”.

„Noul Testament a fost scris în limba greacă, o limbă foarte răspândită pe vremea scrierii lui. Doctor Schaff zice: „Limba apostolilor și al evangheliștilor este botezat cu spiritul și cu focul creștinismului și primește un caracter cu totul deosebit și particular față de limba greacă profană.... Limba greacă era destul de flexibilă și elastică pentru a admite o transformare sub influențele

Cea mai mare Biblie existentă se găsește la muzeul național din Stockholm, Suedia. A fost făcută la Praga, cam pe la anul 1200.

inspiratoare ale adevărului revelat.

„Cele mai vechi Scripturi existente acum sunt pe papirus (amintit în 2 Ioan 12) sau pe vellum. Papirusul este o plantă înaltă din Egipt, de pe valea Nilului, a cărui măduvă era tăiată în felii subțiri, apoi așezată de-a-curmezișul în unghiuri drepte și apoi presată până ajungea o foaie. Vechii Egipteni, Grecii și Romanii foloseau vellum sau pergamentul care era pregătit cu îngrijire din piei de vițel, de oaie, capră sau căprioară. Cele mai vechi și cele mai valoroase manuscrise ce există acum sunt pe vellum”.

„Manuscrisele grecești cele mai vechi erau scrise în *unciale*, litere capitale; mai târziu în *litere cursive*, și anume în litere mici. Aceasta ne dă un mijloc pentru a determina vechimea unui manuscris. Manuscrisele cele mai vechi și mai prețioase erau scrise cu litere mari, fără de punctuație și fără de spațiu între cuvinte; așa cum am scris noi: DUMNEZEU-LUINOSTRUMARE. Forma generală a literelor, precum și ornamentația generală, ne spun de asemenea despre vechimea lui. Ornamentarea literelor capitale este de fapt ceva care s'a arătat relativ mai târziu”.

„Fiecare manuscris era lucrat cu multă grijă și copiat dintr-o copie mai veche. Uneori erau grupuri de scriitori, dintre cari unul citea tare, iar ceilalți scriau. Acești scribi aveau mare grijă ca nu cumva să adauge, să omită sau să schimbe vreun cuvânt sau vreo literă ca nu cumva să vină asupra lor blestemul amintit de trei ori (Deut. 4, 2; Prov. 30, 6; Apoc. 22, 18, 19), pentru asemenea ofense împotriva Sfintei Scripturi. Fiecare literă și fiecare cuvânt erau numărate la sfârșitul fiecărei lucrări, și fiecare

copie trebuia să fie la fel cu originalul, căci altfel copia trebuia să fie nimicită ca fiind fără folos....”

„Dr. Kennicott, o autoritate în subiectul acesta, zice: „Cu toate că manuscrisele din toate țările, și timpurile, din secolul al treilea până în al șasesprezecelea, au fost adunate și examinate de mii de ori de nenunerați critici, nu s'a descoperit nimic, nici o singură expresie, care să poată arunca îndoială asupra pasațiilor considerate mai înainte ca sigure. Toate variantele aproape fără excepție, lasă neatinsă ideea fiecărei fraze, și influențează numai lucrurile de importanță secundară”.

Manuscrisele vechi cele mai valoroase

„*Codex Vaticanus B, din secolul IV*, nu se știe sigur unde s'a găsit. Catalogat Bibl. Vaticanului 1475 d. Hr.; în prezent se află la Roma în Biblioteca Vaticanului.

Codex Sinaiticus S, din secolul IV, descoperit la Mănăstirea St. Ecaterina, Mt. Sinai, 1844 d. Hr.; în prezent se află la Muzeul Britanic din Londra dela anul 1933.

Codex Alexandrinus A, din secolul V, descoperit la Constantinopol, în 1628 d. Hr.; în prezent se află la Muzeul Britanic.

Codex Ephraemi C, din secolul V, descoperit la Roma în anul 1535 d. Hr.; în prezent se află la Biblioteca Națională din Paris.

Codex Bezae D, din secolul VI, descoperit la Mănăstirea St. Ireaneus din Lyon, la anul 1562 d. Hr.; în prezent se află la Cambridge, Anglia.

Versiunile cele mai vechi și mai de seamă

Septuaginta sau „Versiunea celor Șaptezeci” a fost pregătită de către Iudeii din Alexandria pe la 280 în. Hr. A fost tradusă exact din ebraică în grecește, și a fost în uzul general pe timpul lui Hristos și al apostolilor.

Vulgata, în limba latină, de Ieronim din Betleem. Noul Testament completat la 385 d. Hr., și Vechiul Testament ceva mai târziu. La început a fost condamnată, dar mai târziu admisă ca autoritate de biserica romano-catolică.

Versiunea lui Wycliffe (1383) a fost prima Biblie completă în limba engleză. A fost bazată pe *Vulgata*. Lucrarea cea mai de seamă a lui Wycliffe ca reformator a fost efortul zelos de a traduce Biblia în limbajul înțeles în general de popor.

La 1455 Gutenberg a tipărit cu litere mobile prima Biblie completă, *Vulgata*, mai târziu numită *Biblia Mazarin*. După aceasta s'a terminat lucrarea copiștilor. — „*Bible Doctrine*”, de *Wearner*, pp. 20—23.

Biblia lui Ulfilas, din secolul IV, este o traducere făcută de episcopul Ulfila în limba gotică. La această traducere s'a servit de textul Septuagintei, iar pentru Noul Testament de originalul grecesc.

Traducerea lui Luther, este traducerea Bibliei din limba latină în limba germană în secolul XVI.

Traducerea Bibliei în limba română

De prima dată nu s'a tradus toată Biblia în românește ci numai fragmente, dintre cari cele mai însemnate sunt:

O Psaltire (1570) tradusă și tipărită de Diaconul Coresi.

Palia dela Orăște (1582), este o parte din vechiul Testament tipărită de Șerban, fiul lui Coresi, în colaborare cu alții.

Noul Testament dela Bălgrad (Alba Iulia, 1648), tradus și publicat de Mitropolitul Simeon Ștefan.

Psaltirea în Versuri a Mitropolitului Dosoftei (1673).

Psaltirea lui David (1694) și *Noul Testament*, București (1703) de Antim Ivireanu.

Biblia dela București (1686) a lui Șerban Cantacuzino, este prima Biblie întreagă tradusă în limba română. Această
(Urmare la pag. 15)

Această Biblie armenescă ce se găsește actualmente la Boston, a fost scrisă în anul 1475. Ea este însoțită de patruzeci de pagini pline cu tablouri, cum și de o sută de ornamentații.

MAMA

Mama este nucleul în celula familiei. Prin moștenire și influență, ea reproduce generația viitoare. Din ea izvorăște fluviul vieții, care se revarsă peste urmașii familiei.

Copilul, corp din corpul ei, nutrit cu sângele ei, va avea nu numai asemănări fizice, ci întreaga dispoziție mintală și spirituală a mamei se va transplanta într-o mare măsură asupra acestei ființe plâpânde.

Ce răspundere mare apasă deci asupra unei mame, a cărei datorie este să depună o temelie solidă unei sănătăți fizice cât și unui moral armonios!

Mama este femeia rugăciunii, recunoscând necesitatea ajutorului divin în fața unei opere atât de greu de săvârșit, mai mult decât simțea celebrul pictor Fra Angelico, care ori de câte ori lua pensula în mână, se ruga pentru succesul dorit; cu cât mai mult va implora mama ajutorul ceresc pentru a putea forma din copiii săi tablouri vii, după chipul și asemănarea Creatorului!

Predându-se în întregime acestei chemări sfinte de a deveni mamă, ea va prefera să ducă o viață mai retrasă de șgomotul obositor al lumii, pregătindu-se în bucurie și satisfacții curate pentru cel mai mare eveniment din viața sa. Îngrijirea ei în vederea acestui dar divin va fi răsplătită printr-o bună sănătate și un caracter nobil al copilului mult dorit. Câtă ocrotire iubitoare merită mama mai ales în acest timp de sfântă așteptare!

Dacă lumea setoasă după o rază de iubire curată ar putea zări în acest act

sublim adevărata iubire sacrificatoare a unei mame, ar recunoaște că el este de origine cerească. Nu există tablou mai mișcător care să exprime într'un chip mai just sentimentele intime ale mamei față de copil, decât acela al unei mame cu copilul la sân. Câtă duioșie imbinată cu urmele suferințelor, exprimă fața ei!

A fi mamă nu înseamnă numai a da copilului lumina zilei, ci înseamnă a te da pe tine însăși, a prefera să prinzi găngureala copilului tău în locul altor distracții, a căuta să citești în inima copilului tău, în loc de a-l neglija de dragul altor ocupațiuni, a nu obosi ascultând palavrele copilului, pruncului tău, în loc de a duce o viață socială: cu un

cuvânt, de a-ți umple viața zilnică cu micile tale îndatoriri inerente dezvoltării odraslei tale scumpe.

Poate mulți disprețuiesc grijile primelor luni, încredințându-le persoanelor plătite, crezând că asemenea îngrijiri sunt numai de natură fizică, amânând astfel dezvoltarea vieții sufletești a copilului. Aceasta însă este o mare greșeală. Numai cine-l îmbăiază, cine-l schimbă și-l hrănește, satisfăcând toate nevoile materiale, se dă cu totul copilului prin cântec, prin întreg felul de a fi și de a acționa, și numai astfel se stabilește între mamă și copil o legătură intimă prin care viața spirituală a mamei se infiltrează în sufletul micii ființe umane. Deci din primele săptămâni începe misiunea de mamă.

Dar oricât ar fi această mică ființă înconjurată de aureola iubirii devotate, mama totuși nu va fi oarbă în iubirea ei față de odorul ei, ci va căuta să dea o îndrumare înțeleaptă chiar din primele săptămâni, printr-o alimentație la timp potrivit, îngrijire în curățenie și liniște, supunându-l astfel unei discipline, care va fi o bază temeinică pentru întreaga dezvoltare fizică și morală a copilului.

Viața desinteresată a mamei este cea mai mare putere a sufletului. Pas cu pas se impune abnegare și disciplină de sine pentru a avea o adevărată influență. În contrazicere cu străduințele omești cari tind tot spre stăpânire, mărirea morală constă într-o umilință benevolă pentru servire, care să se descopere în firea și lucrarea mamei plină de iubire jertfitoare.

Ea nu obosește a-și păzi copilul, a-l desmierda, a răspunde la multele întrebări găngave, limbaj înțeles și tălmăcit numai prin priviri naive de copil curat și astfel trec unde de iubire dela suflet la suflet, într'un mod cu totul nevădit, neobservat.

Cine ar putea umple acest gol sufletesc ce zi cu zi se strecoară în existența micilor orfani, oproșiți ai soartei, decât o inimă de adevărată mamă?

Povestirile ei pline de învățături înțelepte sunt primele pagini din cartea vieții. În cuvinte copilărești ea va căuta să illustreze morală și înțelepciunea vieții atât de viu, încât acestea vor deveni o bogată inspirație în formarea idealurilor copilului ei. În nevinovăția sa, copilul își poate imagina mai bine lucrurile cerșite, trăind ca în realitate, în mijlocul lucrurilor nevăzute și veșnice. Imagina-

ția, această însușire sufletească ce este foarte pronunțată la copii, trebuie și ea îndrumată și cultivată. Cine este mai indicat altcineva, afară de mama, să clădească în subconștientul copilului, acel idealism, care este substratul cel mai necesar unui moral teinic?

Pentru a fi de un real folos colectivității nu este de ajuns immagazinarea a cât mai multe cunoștințe în mintea nebuloasă a copiilor, ci mai de grabă crearea celui spirit binevoitor și a acelei atitudini ferme cu cari va trebui să fie înarmat copilul ca viitor membru al societății.

Cu zel neîntrerupt mama să desfășoare în propria ei viață și cu cele mai potrivite metode, idealul cel mai înalt spre care ținteste ea.

După susținerea multora, omul ar fi unica ființă, care trebuie să fie educată, fiindcă numai ea prin educație devine om și valoarea sa depinde de gradul de educație pe care l-a atins.

Scopul educației ar fi deci, dezvoltarea armonioasă a spiritului, sufletului și fizicului până la maximum, înzestrând copilul cu virtuți meritoase și cu o sănătate rezistentă.

Mai presus de toate pedagogiile, educarea de sine a mamei este cea mai eficace metodă indirectă în educarea copilului. Pe lângă bunătațe și paciență, mama mai are absolută nevoie de curaj, energie și perseverență. În vârsta preșcolară sau așa zisa grădiniță de copii, copiii trebuie să primească dela mamă o îngrijire mai atentă decât în primii ani, sau chiar decât în timpul de școală. În timp ce sugarii sunt relativ feriți de contagiune, nevenind în contact direct cu mediul înconjurător, copiii de vârsta preșcolară sunt expuși la fiecare mo-

MAMA

*Sub strașini grele și plecate —
Pe lutul rece-al unui prag,
In orice loc, tu mamă bună,
Ți-alinți la sân odorul drag.*

*Pe brațul înclinat ca leagăn,
Il culci și-l scoli, în desmierdări —
Ți-e inima și ochiul la dânsul
— Și ochi-ți poartă sărutări —*

*Să-l vezi crescând; și-așa cuminte —
Și drag să-ți fie să-l privești.
Voinic fălos; iar de e fată —
Ileană mândră din povești —*

*Și gânduri pline de nădejde,
Presară'n suflet bucurie —
Răsar pe geana-ți oboșită
In ochii calzi de duioșie*

*Senină, mare și curată,
Cum e a cerului năframă,
Așa de sfântă e chemarea —
Cuprinsă'n numele de „mamă“.*

Emilia Frânculescu

„Sănătatea“

ment a contracta diferite boli. In vârsta aceasta se asigură copilului o creștere și o dezvoltare normală. Este deci datoria mamei de a găsi și a îndrepta, pe cât se poate, orice defect fizic sau mintal al copilului, a-l crește conform principiilor igienei și a-l instrui în acest sens pentru prevenirea bolilor prin curățenie.

Copilul cu viața sa specifică trebuie să fie pătruns, înțeles și orientat tainic și în conformitate cu predispozițiunile

sale moștenite. Se zice că copilul nu este un om în miniatură, ci un om mic în devenire; trebuie deci să se creieze un mediu favorabil dezvoltării sale.

Într'o familie cu mai mulți copii se prezintă o bogăție de temperamente variate, suficiente pentru a reinnoi în fiecare clipă interesul mamei pentru munca sa plină de bunăvoință, de îndelungă răbdare, de devotament, ca astfel ea să poată alcătui un instrument complex, numit familia.

Mama va lăsa copiilor o oarecare libertate în dezvoltarea activității individuale, cu scopul ca să-și exercite, să scoată la iveală calitățile lor predominante, pentru a-i putea apoi ajuta în formarea unui caracter bine echilibrat.

Vârsta școlară aduce cu sine o serie de noi griji, atât pentru micii elevi, cât și pentru mama lor. Expuși fiind multor ispite până acum neîntâmpinate, biata mamă îi petrece cu gândul și inima ei pretutindeni.

În acești ani trebuie făcut un pas vădit spre dezvoltarea personalității copilului. De acum încolo mama va face mai mult apel la priceperea, inteligența lui, făcându-l să înțeleagă din ce în ce mai mult, ce este binele și ce este răul, pentru a-și exercita singur voința. Astfel va începe în copil o luptă conștientă cu sine însuși.

Educația de sine a mamei are o importanță fundamentală. Orice disciplină impusă se bazează la urma urmei pe disciplina de sine a mamei. Nu cuvintele, nici tonul, nici amenințările, nu pot constrânge, ci numai acea putere a voinței, care liniștește în noi nervii, robește patimile, numai acea putere poate călăuzi copilul spre a se învinge pe sine.

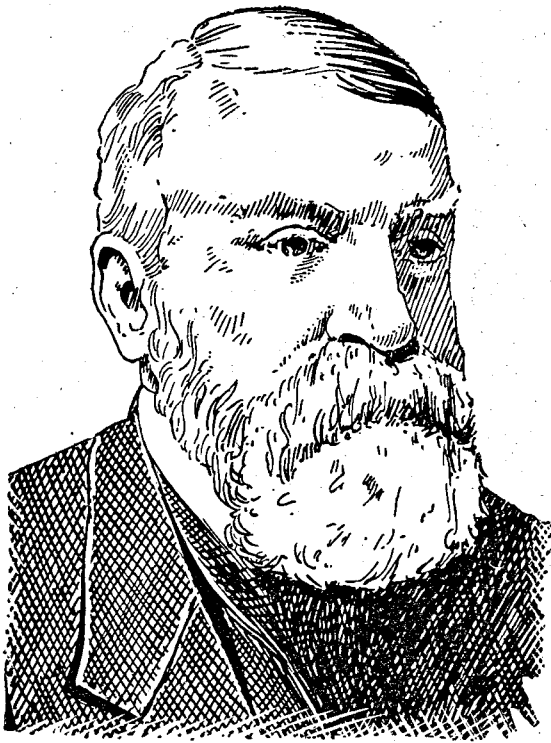
Uneori s'ar crede că misiunea de mamă ar fi prea inferioară față de alte aspirațiuni feminine din zilele noastre. Dacă însă privim pe fiecare copil cu propria sa mentalitate, cu diferitele probleme de soluționat, atunci vom găsi că acest câmp de activitate reclamă acționarea tuturor facultăților fizice și morale, ca nicio altă ocupațiune.

Un alt factor important pentru făurirea personalității este de a impune copiilor responsabilități, deprinzându-i cu exerciții practice sub conducerea mamei.

(Urmare la pag. 15)

O priveliște jalnică din Spania. Copii și mame, rămași fără sprijin.

Moody

Ambasadorul Celui Prea Înalt

Hristos. La sugestia tânărului, amândoi merseră să viziteze pe fiecare dintre tinere. În mod simplu și cu sinceritate, învățătorul le vorbi despre mântuire. Apoi s'au rugat împreună. În zece zile dela data aceasta, fiecare se predase iubirii lui Dumnezeu. Grupa se mai adună încăodată pentru rugăciune, înainte de a pleca instructorul. Iar când Moody părăsi adunarea aceea, își spuse: „O, Doamne, Dumnezeule, mai bine să mor, decât să pierd binecuvântările pe cari le-am primit în seara aceasta!”

Puțin pricepea el atunci ce avea să însemne această cerere. Pregustarea unei alte lumi îl făcuse incapabil pentru interesele de rând. După o luptă și meditare de câteva zile, el își luă hotărîrea — lumea va fi totdeauna îndatorată față de el pentru aceasta — și după aceea trăi „în luxul de a aduce pe cineva din întunerecul lumii acesteia la lumina și vieța glorioasă a Evangheliei”. Pasul acesta cerea curaj, pentru că el nu era sprijinit de nicio biserică sau societate. Încrederea lui era pusă într-o putere mai înaltă.

Simțul adâncimii de nepătruns a Bibliei constituia a treia criză din cariera lui Moody. În 1867 el își luă familia și plecă în Insulele Britanice, ca să poată asculta și întâlni pe conducătorii spirituali de aci, și mai ales pe Charles Spurgeon. Se credea de asemenea că această călătorie avea să fie întăritoare pentru sănătatea doamnei Moody. La Dublin, evanghelistul se întâlni cu Hery Moorehouse, „copilul predicator”, care se oferă să vină la Chicago să vorbească la misiunile sale. Moody nu prea era încântat de înfățișarea tânărului, și încercă prin tăcerea sa să descurajeze pe Moorehouse de a veni în metropolele apusului. Dar el rămase neclintit în hotărîrea lui. El sosi la Chicago într-o vreme când Moody lipsea din oraș pentru câteva zile. Doamna Moody raportă soțului ei la întoarcere că Moorehouse a predicat „ceva deosebit de tine”.

— Cum asta? întrebă el.

— Bine. El spune păcătoșilor că Dumnezeu îi iubește.

— N'are dreptate, răspuse Moody.

— Cred că ai să fii de aceeași părere cu el, când ai să-l ascuți, pentru că el

spre iubirea lui Isus față de el și despre iubirea pe care și el la rândul-i trebuia s'o aibă față de Isus. Moody părea gata să primească lumina care străluci asupra lui, și chiar în clipa aceasta se predete lui Isus. În anii de mai târziu amintea cu vădită plăcere aceste clipe neuitate.

După hotărîrea lui Moody de a renunța la promițătoarele perspective de afaceri, din Chicago, unde venise pentru a avea o ocazie mai mare, și de a consacra întreaga sa energie câștigării de suflete, urmă o experiență mișcătoare pe care o împărtăși cu un învățător din școala de Duminecă. Instructorul se îmbolnăvi greu, și când spuse lui Moody că trebuie să plece din oraș pentru ca să-și caute sănătatea, el își exprimă marea îngrijorare pentru fetele din clasa sa, dintre cari niciuna nu fusese adusă la

— Ești tu creștin?

Tânărul ridică fruntea, privind cu surprindere când i se puse această întrebare așa pe de-a-dreptul.

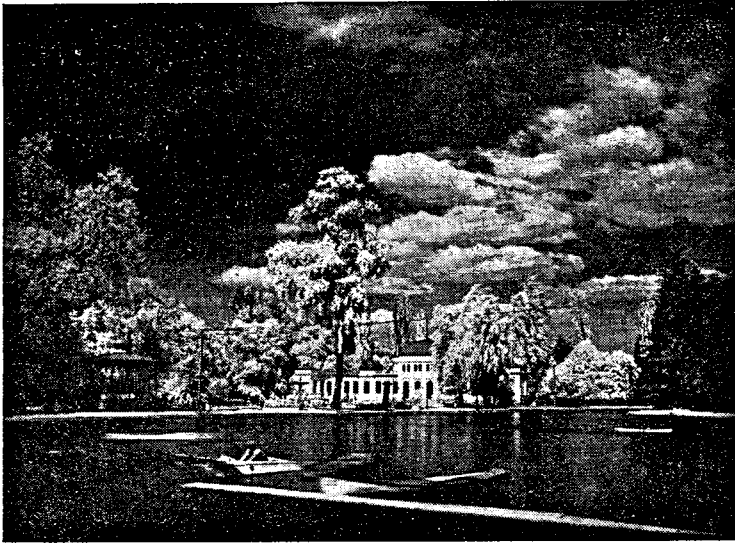
— Asta nu e treaba ta, răspuse el scurt.

— Ba da, este.

— Atunci tu trebuie să fii Moody.

Și el avea dreptate. Câștigarea de suflete la curătenia Evangheliei lui Hristos, era scopul vieții acestui evanghelist cu renume mondial.

În anul acesta — 1937 — se implinesc o sută de ani dela nașterea lui Dwight Lyman Moody (cit. Duait Laiman Mudy), socotit de către mulți ca cea mai mare figură spirituală pe care a dat-o America până în prezent. Din cele patru momente hotărîtoare din viața lui, primul a fost convertirea. El lucra în atelierul de cismărie al celor doi unchi ai săi din Boston, părăsind locul său natal din Northfield, Massachusetts, ca și mulți alți băieți, cu scopul hotărît de „a ajunge ceva”. Înainte de a angaja băiatul, credincioșii săi unchi au smuls dela el promisiunea că are să meargă la biserică și la școala de Duminecă — poate nădăjduiau ca prin aceasta să cumpănească într-o măsură oarecare spiritul îndrăzneț și firea neliniștită a tânărului. După câțva timp, învățătorul său se hotărî să vorbească tânărului Dwight despre Hristos și despre sufletul său. Întâlnindu-se cu secretarul adunării într-o cameră din dos, acesta îi vorbi de-

O admirabilă priveliște din parcul orașului Cluj.

pentru el — ele simțeau o lipsă în adunare. El nu putu să înțeleagă aceasta. De ce nu se rugau pentru sufletele din adunare? Nu era el destul de aprins și de energic în lucrul său pentru Dumnezeu? „Noi ne rugăm pentru d-ta ca să ai putere”, îi răspunseră ele. Acesta eră un lucru nou pentru Moody, care, într'un sens oarecare, fusese mulțumit până aci de faptul că reușise să țină cele mai mari adunări din Chicago. Dar, totdeauna gata pentru o nouă lumină, el invită pe aceste femei să vorbească și să se roage cu el, și în inima sa simți o mare foame după puterea despre care vorbeau ele.

Intemeiază tot ceea ce spune pe Cuvântul lui Dumnezeu.

În seara aceea, noul predicator alege ca text de introducere Ioan 3, 16, așa cum făcuse și în cele două seri trecute. Moody, gata ca totdeauna să recunoască greșeala sa, socoti predica aceasta ca fiind cea mai extraordinară. „Niciodată până la data aceea n'am știut că Dumnezeu ne iubește atât de mult. Inima începuse să se topească în pieptul meu și nu mi-am putut stăpâni lacrimile. Aceasta era ca o veste de pe alte meleaguri îndepărtate. Am sorbit-o cu nesaț”.

Timp de șase seri la rând, mulțimi nenumărate au venit neconținut să asculte vorbirea acestui distins tânăr, despre versetul al șasesprezecelea din capitolul trei al Evangheliei după Ioan. Orice ochiu era îndreptat spre el când s'a ridicat să meargă la amvon în a șaptea seară.

— Iubiții mei prieteni, începui eu. Toată ziua am căutat un text nou, dar n'am putut găsi niciunul așa de bun ca cel despre care am mai vorbit până acum; așa dar, ne vom întoarce tot la capitolul trei din Ioan, și anume la versetul șasesprezece. Urmă o predică minunată, din același verset minunat, încheiată cu aceste cuvinte minunate: „Iubiții mei, timp de o săptămână am încercat să vă spun cât de mult vă iubește Dumnezeu. Dar nu am putut să fac aceasta cu această sărmană limbă bălbăită. Dacă aș putea împrumuta scara lui Iacob și m'aș urca până la cer ca să întreb pe Gabriel care stă înaintea Celui Atotputernic, dacă ar putea să-mi spună cât de mare este iubirea Tatălui față de lumea aceasta, tot ce ar putea spune ar fi aceasta: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca ori-

cine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Pentru Moody cel needucat, a cărui singură pregătire pentru lucrarea de evanghelizare era un zel neînfrânt și o convingere profundă, aceasta era o descoperire a adevărului biblic, despre care el nici nu visase până acum. Sub călăuzirea lui Moorehouse, el începu un studiu sârguincios al Scripturilor, care caracteriză slujba sa de mai târziu.

Al patrulea eveniment important din viața lui Moody este fără îndoială puterea sa fenomenală de a câștiga suflete. Aceasta începu la Chicago după ce organizase o Comunitate ca urmare a lucrării școlii sale de Duminică. El pricepui de pe fețele a două femei consacrate, cari luau loc regulat în rândul dinții, că ele se rugau; la încheierea serviciului el se apropie de ele și le întrebă de ce fac aceasta. Spre marea sa surprindere, ele îi explicară că se rugau

În urma marelui incendiu din Chicago, în care toată partea de nord a orașului, unde locuia și lucra Moody, a fost puștiiată, el a mers în părțile de răsărit ca să strângă bani pentru sinistrați și pentru ridicarea unei noi biserici. Tot timpul acesta setea sa spirituală a crescut. Într'o zi, când se găsea la New-York a primit răspuns la rugăciunea sa. Despre această experiență solemnă vorbea rar. Cu toate acestea am putut găsi povestirea ei, redată chiar de el:

„Inima mea nu era în lucrare de a cere. Nu puteam să fac apeluri. Strigam tot timpul ca Dumnezeu să mă umple cu Duhul Său. Da, într'o zi, în orașul New-York — ah, ce zi! — nu pot s'o descriu. Rareori mă refer la ea. Este o experiență prea sfântă ca să o povestesc. Pavel avusese o experiență despre care nu vorbise timp de patrusprezece ani. Pot să spun numai că Dumnezeu mi s'a descoperit, și că am avut o așa experiență despre iubirea Sa, încât a trebuit să-I cer ca să mă acopere cu mâna Sa. M'am dus din nou să predic. Predicile nu erau deosebite, n'am predicat adevăruri noi, și totuși sute de suflete au fost aduse la picioarele lui Isus. N'aș vrea să mai fiu acum înainte de acea experiență fericită, chiar dacă mi-ați da toată lumea. Aceasta ar fi ca un fir de praf în balanță”.

Această „Zi de Rusalii” explică puterea deosebită a lui Moody în predică. În anul următor, Moody întreprinse renumita campanie evanghelică în Anglia și insulele ei. Nu existau săli destule de încăpătoare ca să primească pe aceia cari veneau să asculte acest glas fermecat. S'a socotit că aproape treizeci de mii au luat parte la ultimele adunări în aer liber și s'au alăturat după aceea grupelor de rugăciune. Ziarele i-au dat

o publicitate nelimitată. Influența redeșteptării atinse orice clasă socială — aristocrați, industriași, tineri și tinere, orfani, și odată s'a ținut o adunare specială numai pentru bețivii Drummond a firmă că lucrarea lui Moody în Scoția a fost epocală în viața religioasă a acestei țări.

În 1870, evangelistul se întovărăși cu Ira D. Sankey, care după aceea fu „mâna dreaptă” a lui până la terminarea lucrării sale. Sankey avea grijă de partea muzicală la adunările de redeșteptare ale lui Moody.

Ar fi nevoie de o cârtică spre a descrie numai foarte pe scurt campaniile felurite ale lui Moody. Aci putem aminti numai pe cele mai importante dintre numeroasele sale campanii de redeșteptare. Primul său efort de importanță națională a fost în Insulele Britanice, și de sigur că este o cinste pentru capabilitatea acestui om că prima sa biruință a fost câștigată într'un astfel de ținut. Fiul său și cel mai de seamă dintre biografii, citează o observație contimporană care arată că lucrarea de evanghelizare a tatălui său „atinse culmea în America într'o vreme de prosperitate materială, iar în Anglia într'o vreme de scepticism intelectual și de decădere religioasă, — două stări foarte ostile credinței”.

După o scurtă ședere în casa sa din Northfield, Massachusetts, în care timp s'au făcut planuri pentru seminarul din Northfield, Moody, înarmat numai cu cuvântul lui Dumnezeu, invadează Brooklyn-ul, Philadelphia, New-York-ul, Chicago-ul și Boston-ul, cu un succes neîntrerupt în deșteptare și câștigare de suflete. A doua campanie misionară în Marea Britanie, care a început în anul 1881, a primit sprijinul binevoitor al predicatorilor tuturor celorlalte denominațiuni. Ultimele adunări din Londra au fost o coroană potrivită pentru acest mare efort. Acestea s'au ținut în două săli mari, amenajate special, astfel că toată populația a putut să audă cuvântul lui Dumnezeu timp de câteva săptămâni de zile petrecute în acest oraș. Societatea cultă a rămas pe jos în fața puterii acestui om neînvățat, care nu avea niciun titlu universitar.

Revenit în America, a vizitat multe centre importante, și a pus la punct începerea cursurilor celor două școli: seminarul din Northfield pentru fete, și școala din muntele Hermon pentru băieți. Biblia era pe primul plan între cărțile de studiu, și Moody stăruia ca elevii să ia parte la lucrările manuale ale instituției.

Ținta lor era de a pregăti tineri și tinere cari să lucreze pentru aceeași cauză pentru care Moody și-a dat viața.

Numărul persoanelor convertite în adunările de redeșteptare ale lui Moody nu pot fi socotite. Și evangelistul nici nu s'a gândit vreodată să facă aceasta. Când a fost întrebat asupra acestui lucru, el a răspuns: „Nu știu nimic despre asta. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu am în grijă cartea vieții Mielului”.

Energia spirituală a acestui ambasador al lui Dumnezeu era imperechiată cu vitejia sa corporală. Lucrarea sa zilnică cuprindea trei sau patru predici — adunările de rugăciune dela amiază și orele de mărturisire de seara, pe lângă lucrarea de predicare. Dacă în drumul său erau orașe mici, de obicei el călătorea distanțe mari în fiecare zi. De asemenea avea asupra sa răspunderea de a strânge fonduri, asigurându-și și conlucrarea altor predicatori, sau pregătindu-și multele sale predici, etc. Cu ocazia ultimei sale călătorii în Anglia, Moody, împreună cu tovarășul său, Sankey, vizitară nouăzeci și nouă de orașe în nouăzeci de zile, ținând în chip obiș-

nuit trei sau patru adunări pe zi.

Moody era un Fundamentalist bine întemeiat. Când un predicator liber-cugetător îl asigură că istoria lui Iona și a peștelui este numai o simplă legendă, ziariștii îi cerură părerea. Cele cinci cuvinte cuprinzătoare au fost telegrafiate în lung și în lat: „Eu stau alături de Iona”.

Ultimele adunări conduse de el au fost ținute în orașul Kansas. Încă dela începutul lor se îmbolnăvi, și, lucru care nu i se mai întâmplase niciodată mai înainte, o predică îl istovi. După sfatul urgent al dirijorului său, el chemă un medic, la a cărui poruncă trebui să părăsească efortul fără voia lui și se duse acasă.

În ziua de 22 Decembrie, 1899, Dwight L. Moody adormi. Ultimele picături de energie se topise în focul său de a se spune altora despre iubirea lui Dumnezeu pentru omenirea aceasta. A adormit cu încrederea neclintită că în viața sa și-a făcut numai datoria, îndreptând pe oameni pe căile iubirii de Dumnezeu.

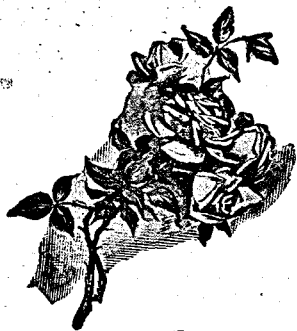
L. J.

Doi prieteni stau de vorbă.

O faptă bună este mai de preț decât o bună pildă

Glăsuț mamei mele

Într-o zi o doamnă distinsă trecu prin fața unei cârciumi, unde cârciumarul se lupta cu toate puterile ca să așeze pe un om la aer. Acesta, deși era în floarea vârstei, era foarte palid. Trăsăturile sale uscățive și privirile-i rătăcite, arătau că mersese prea departe pe calea pierzării. Ridică pumnii blestemând și amenință pe omul care-l batjocorise. Acest tânăr era atât de iritat și orbit de mânie, încât nici nu observă pe doamna care era alături de el, până când ea își puse mâna pe umerii lui, îi vorbi cu o voce blândă și plină de iubire, și-l întrebă cu ce i-ar putea veni în ajutor. La primele cuvinte, el trăsări și se întoarse repede, mai palid de cum era mai înainte, și tremura din toată ființa. Aruncă o privire grăbită asupra doamnei, apoi zise cu un suspin de ușurare:

— Am avut impresia că aud vocea mamei mele. Semăna așa de mult! Dar vocea ei s'a stins odată cu moartea ei. Sunt câțiva ani de atunci.

— Aveați deci o mamă care vă iubea, întrebă doamna.

Cu o schimbare momentană în simțurile sale, schimbare care se manifestă des la persoane cu un temperament iute, tânărul izbucni în lacrimi și zise suspinând:

— Ah! da, eu am avut o mamă. Ea era ca un înger și mă iubea din adâncul sufletului. Dar dela moartea ei toată lumea a fost împotriva mea, și eu am pierdut onoarea, considerația, în scurt totul și pe vecie!

— O, nu! nu pe vecie. Dumnezeu este îndurător și iubirea Sa plină de milă poate să ajungă și pe cel mai mare păcătos, zise doamna cu vocea ei blândă și plină de duioșie.

Aceste cuvinte treziră niște acorduri

In natură putem să vedem mâna Creatorului. Ea este casa Lui, și aci putem să vedem slava Lui. S'o vizităm cât mai des.

amuțite, cari de multă vreme dormise neatînse în inima tânărului. Treziră o sumedenie de sentimente bune, ce stătuse adânc înmormântate sub murdăria păcatelor și faptelor nepermise.

Doamna mai adăugă câteva cuvinte pline de bunătațe, și plecă în drumul ei. Tânărul se sculă de unde căzuse și, o urmări pas cu pas. El observă casa în care intră și scrise în carnețelul său numele ce sta scris pe o placardă dela intrare. Apoi se strecură încet afară, cu sufletul cuprins de alte simțăminte și cu o dorință în inima sa după o viață mai bună.

Anii trecură.... Prietenoasa doamnă uitase cu desăvârșire această întâmplare. Într-o zi un străin trimise cartea sa de vizită și anunță că dorește să-i vorbească.

Întrebându-se cine ar putea fi, merse jos în camera de primire, unde găsi un domn bine îmbrăcat și cu o înfățișare distinsă, care se ridică plin de respect, ieșindu-i în întâmpinare. Îi sărută mâna cu un aer de sfințenie și cu vocea tremurândă zise:

— Vă rog de o mie de ori să mă scuzați, distinsă doamnă, de îndrăzneala mea. Dar am venit dela o depărtare de mai mulți zeci de kilometri spre a vă mulțumi pentru marele serviciu ce mi l-ați făcut acum câțiva ani în urmă.

Doamna nu putea să-și amintească dacă a văzut vreodată pe domnul acesta, și cu atât mai puțin să-și aducă aminte

de vreun bine pe care să i-l fi făcut. Ea părea foarte încurcată și îl rugă s'o lămurească.

— Eu m'am schimbat atât de mult de atunci, zise domnul acesta, încât nu mă mai puteți recunoaște. Dar eu, cu toate că n'am văzut fața Dvs decât o singură dată, sunt totuși ferm convins că v'aș fi recunoscut ori unde. Și vocea Dvs seamănă în totul cu vocea mamei mele.

Ultimele cuvinte fură de ajuns ca doamna să-și reamintească de tânărul căruia îi vorbise cu bunătațe odinioară în fața unei cârciumi. La răscolirea acestor amintiri, amândoi plângeau. Domnul povesti cum acele câteva cuvinte au fost pricina salvării sale și l-au transformat în ceea ce era. Cuvintele acelea pline de mângâiere că nu este pe veci pierdut, l-au urmărit pretutindeni, și mereu, mereu părea ca și cum glasul mamei sale îi vorbea. El s'a întors dela căile lui rele pe cari apucase, ca să urmeze lui Isus și prin mila lui Dumnezeu a fost în stare să se împotrivească ispitelor și să-și împlinească planurile lui bune.

— Eu niciodată nu mi-aș fi închipuit că în câteva cuvinte bune să poată sta o așa mare putere, exclamă doamna, și sunt hotărâtă ca în viitor să nu cruț nicio ostenală spre a vorbi tuturor întristaților și suferinșilor pe cari îi voi întâlni pe calea vieții.

„Lebensbilder“

Trd. K. Melnic

Spuneți totdeauna adevărul

traducere s'a făcut din îndemnul lui Șerban Cantacuzino și cu cheltuelile lui Constantin Brâncoveanu. La alcătuirea ei s'au folosit toate lucrările din acest domeniu apărute în diferite părți ale țării.

Biblia tipărită la Blaj (1795), Samuel Micu, nepotul episcopului Ioan Inocențiu, a îmbogățit literatura română cu multe și felurite traduceri. Intre lucrările lui cele mai de seamă a fost traducerea Bibliei din latină și greacă. La Noul Testament s'a folosit și de Biblia lui Șerban Cantacuzino, pe care o completează. Mai târziu (1817, 1819) s'au tipărit edițiile Bibliei dela Petersburg.

În limba română mai sunt și alte traduceri: *Traducerea de Iași, de Sinod, de dr. Nitzulescu, de Cornilescu și traducerea de Gala Galaction*.

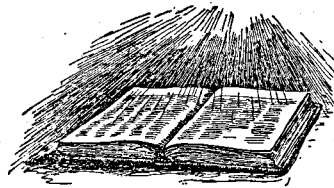
Din toate cele spuse mai sus se poate vedea cât de mult au simțit oamenii nevoia de a avea această carte minunată într'o limbă care să fie înțeleasă de toți, pentru ca în felul acesta să știe fiecare cum să-și conducă viața aceasta spre a putea câștiga pe cea veșnică în împărăția lui Dumnezeu.

Cei cari au scris Cuvântul revelat au

fost bărbați consacrați cauzei lui Dumnezeu și au vorbit și scris mânați fiind de Duhul Sfânt. Cei cari au lucrat la alcătuirea manuscriselor și la traducerile Bibliei au fost oameni temători de Dumnezeu, de asemenea și aceia cari au sprinjinit traducerea și tipărirea Bibliei în limba cunoscută a poporului. Grație zelului, devotamentului și credinței acestor bărbați avem azi Biblia tradusă și tipărită, în care putem găsi hrană pentru sufletele noastre.

Privind la înaintașii noștri, cari ne-au dat un exemplu așa de frumos, să studiem cu multă plăcere preceptele Bibliei, făcând din ele regula de conduită a vieții noastre și să facem tot ce putem pentru răspândirea acestei cărți de valoare în poporul nostru românesc.

M. Manea

RECENSIE

Primum pentru recensat, din partea tânărului *Petru G. Morariu* din Brașov, un mănunchiu de poezii, în care subiectul cântat este *Mama*.

O facem cu plăcere. În vremea aceasta, când mulți tineri talentați vânează vânt în lucrări literare cari poartă pece-tea unei imaginații îmbolnăvite, când mulți debutează în diferite soiuri de literatură ușoară, care le strică și lor și mănesc sufletele celor ce o citesc, este un motiv de bucurie că se mai găsesc ici și colo tineri serioși, cu preocupări distinse și înălțătoare, în inima cărora arde focul iubirii de cele bune, căutând să se pună în slujba aproapelui lor.

Cele câteva poezioare publicate în broșura „MAMA”, sunt străbătute de un simțământ de caldă și duioasă iubire față de cea mai scumpă dintre ființe. Pentru a scoate în evidență puterea iubirii de mamă, poetul recurge la comparații foarte frumoase, cari reușesc să trezească în noi aceleași simțiri. Uneori sentimentul său este transpus în îndemnuri față de cei mici, cum este de pildă în poezia „Iubește pe mama ta”, sau în

„Floarea nevinovată” unde compară sufletul de mamă cu floarea imaculată a unui crin. Dacă cineva atinge cu mâna petalele lui albe, a rămas o pată. La fel și sufletul de mamă, dacă este atins de durerea provocată de neascultarea copilului, rămâne pe el o pată.

Deci căutați copii întotdeauna Să vă feriți oricând, cu multă teamă, Să nu pătați în viața voastră floarea Nevinovată: Sufletul de mamă.

Toate trec, chiar între frumusețile naturii. Dar iubirea mamei intră în rândul lucrurilor eterne. Ea nu trece niciodată.

Ca mâine trece vara,
Rămâne 'n urmă rece.
Numai iubirea mamei
Din suflet nu se trece.
Trece vara frumoasă
Se trece orice floare.
Numai iubirea mamei
Este netrecătoare.

Ne oprim aci. Inceputurile sunt modeste, dar promițătoare. Încercările acestea sunt pentru cei mici. Sperăm ca mai târziu să aibă și cei mari ceva pentru ei. Li urăm succes!

Astfel copilul se va supune de bună voie, va lucra din dragoste și se va comporta și în absența supraveghetorului, ca și cum ar fi sub ochii acestuia. Mama va înțelege să facă apel la mica personalitate a copilului, pentru ca acesta să se supună nu de frică, nici de dragul promisiunii, ci din adâncul sufletului său, știind că se supune unor lucruri asupra

Mama este cea mai indicată pentru a desvolta adevărata religie, care nu înseamnă numai trezirea unui sentiment religios, ci prin cunoștințe temeinice despre Dumnezeu, se va strădui să identifice în concepția copilului adevărurile veșnice în mod practic; va arăta în mer-sul lucrurilor zilnice acea iubire părintească descoperită în toate bunurile pământești, acea dreptate cu care ne privește ochiul Atoatevăzătorului, și acea îndelungă răbdare care învăluie omenirea într'o atmosferă care înflăcă.

Elena Păunescu-Blașiu.

A fi mamă

A fi mamă înseamnă a nu ști ce este oboseala, a fi mereu vioaie, tânără, puternică, harnică, de dragul copilului.

A fi mamă înseamnă a nu pierde niciodată răbdarea, a începe în fiecare zi dela cap și a fi pregătită pentru ori și ce.

A fi mamă înseamnă a fi mereu trează, a sta de veghe, a nu lua în seamă că ochii îți pică de somn, că mijlocul te frânge, să nu simți nimic, de dragul copilului.

A fi mamă înseamnă a nu te gândi la propriile dureri, nevoi și greutatea ci a avea în vedere numai binele copilului. A fi mamă înseamnă ca un zâmbet al copilului, o vorbă veselă a lui, o privire dulce a copilului să te facă să uiți orice oboseală, nopțile nedormite, durerile îndurate.

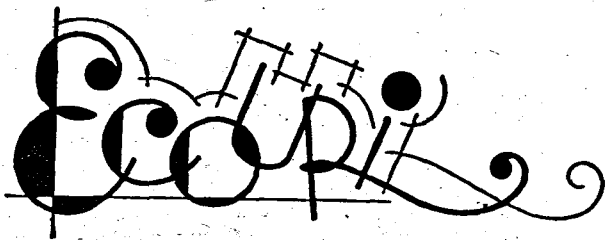
A fi mamă înseamnă a ghici numai din privirea copilului că nu e mulțumit, că-l apasă o durere, și a avea dorința de a te jertfi pentru binele lui.

A fi mamă, e ceva sfânt, e ceva supra-omenesc. Este încordarea voinței, a tuturor puterilor, e vibrarea tuturor fibrelor sufletului, este uitarea de sine, când vezi că așteptările, visurile, nădejdea ta te-au înșelat și totuși știi să ierți copilului, când greșește, când păcătuiește.

A fi mamă, a avea o inimă de mamă, nu e altceva mai scump, mai sfânt, mai sublim pe lume..

Din revista „Sănătatea”.

Preluc. de. Dr. Sigma.

„Dacă vrei pace, pregătește-te de războiu”, zice un proverb latin. Ori, omenirea s'a pregătit de războiu fără întrerupere, și n'a avut niciodată pacea. După un studiu apărut în revista „Revue des Deux Mondes”, din trei mii de ani de istorie, n'au fost decât 227 de ani de pace.

O muscă obișnuită dă naștere la 600 de muște în interval de două săptămâni.

Cantitatea de diamante răspândite în lumea întreagă se evaluează la 40.000 de kilograme. Statele-Unite ar avea două treimi din această bogăție enormă.

Țăranii din Tibet găesc că este foarte potrivit în materie de politeță, să stea cu limba scoasă timp de un minut sau două în fața străinilor sau autorităților cari îi vizitează.

Unele ziare italiene spun că războiul colonial al Italiei în Abisinia a prilejuit cheltueli cari se ridică la aproximativ 150 de miliarde de lei.

Oare să fie vorba de vreun animal antideluvian sau de vreo specialitate farmaceutică? Nici una, nici alta, ci este vorba pur și simplu de o boală foarte răspândită în China, de Nord și care însemnează: simțământ de turburare, provocat de inspirarea prafului. Iată deci numele acestei boli: Pneumonoultramicroscopisilicovolcanisus.

În localitatea Herndon din statul Virginia, există o fermă tot-electric, ce provoacă admirația vizitatorilor. Totul, în lăptărie, bucătărie, spălătorie, funcționează electric. Ba mai mult încă, un sistem permite legumelor din grădina să crească sub acțiunea electricității, și un alt procedeu face să cadă ploaia după voie.

Maharadjahul din Travancore a luat o hotărâre care va avea importante reper-

cusuni sociale, religioase și politice. Într'o proclamație recentă el autorizează intrarea în templele statului său pentru indușii din toate clasele și din toate castele. Acesta este triumful ideilor lui Gandhi.

În iarna trecută, la Utrecht, în Olanda, s'au folosit lămpi cu neon pentru ca să grăbească coacerea căpșunilor, spre a putea fi puse pe piață încă înainte de sfârșitul iernei. În felul acesta s'a căpătat o bună recoltă timpurie, care a adus mari câștiguri celor ce au avut această ingeniozitate.

Ziarele din Rusia sovietică, în număr de vreo zece mii, au la un loc un tiraj de vreo 27.000.000 de exemplare.

Sanghai are o populație care se ridică la mai mult de 3.500.000 de locuitori. Așa dar, sub raportul numărului locuitorilor, stă în rândul al patrulea între orașele din lume. El urmează după Londra, New-York și Berlin. Locuitorii lui aparțin la 50 de naționalități diferite.

Un nou proiect de lege, elaborat de guvernul italian, ordonă ca toți locuitorii Lybiei să țină Dumineca. Ebrii din această țară pierd astfel dreptul de a ține Sâmbăta sau Sabatul.

În orașul Bombay trăiește un om în vârstă de 120 de ani. El se numește Kashinath, se bucură de o perfectă stare de sănătate și poate să spargă în gură sămburi de migdale. Niciodată în timpul vieții sale n'a folosit tutun sau alcool.

Aproape 10.000 de pescăruși neinstare să sboare, au eșuat pe o plajă de pe coasta Iutlandei. Este vorba de pescăruși cari, înnotând multă vreme în apa încărcată de petrol de pe urma vapoarelor, au ajuns să aibă aripele îmbate cu petrol până într'atăta, încât nu mai puteau sbura.

La fel se întâmplă cu toți aceia cari înnoată în apele vițiului și decăderii. Aripele gândirii lor sunt neinstare să-i mai ridice deasupra volburii lumii acesteia cu micimile ei, spre a locui în sferele de lumină și măreție, hărăzite nouă de Creatorul tuturor lucrurilor.

Mai mult de 8.000 de exemplare de bucăți muzicale, sistem Braille, au fost puse în circulație în cursul anului trecut de către institutul național de orbi, din Londra.

Ziarul italian, *Piccolo*, anunță că 4 sau 5 milioane de Italiani vor fi transferați în cursul anilor viitori în vastele teritorii aproape nelocuite și de curând anexate ale Abisinieii.

Doamna Joliot-Curie spunea într'o împrejurare că sumele acordate laboratorului său echivalează cu prețul a două torpile de submarin. Ea mai spunea: „Cu prețul unui cruciător s'ar putea crea și susține timp de o jumătate de secol zece instituții științifice din cele mai bine înzestrate cu echipamentele moderne”.

În peninsula Scandinavică tuturor conducătorilor de trenuri, conducătorilor de vehicule de orice fel, șoferilor, conducătorilor de autobuse, și tuturor celorlalți cari sunt angajați la transportarea de pasageri, le este interzis să bea băuturi alcoolice în timpul serviciului.

Un chirurg ungar bine cunoscut, Lajos Schmidt, a reușit să facă o operație foarte delicată. El a scos un ac de siguranță care se găsea în inima unei femei de patru ani de zile. Pacienta fusese victima unui accident de circulație în 1932, și acul care era înfipt în rochia sa în dreptul pieptului, i-a intrat în inimă.

Trei vehicule într'unul singur: un automobil, un vapor și un submarin! Iată invenția realizată de un constructor din Lons-le-Saulnier. Mașina cântărește 900 de kilograme, e lungă de 4,20 m. și e pusă în mișcare de un motor de 4 cai putere, cu o viteză de 30 de km. pe uscat, 15 Km. pe apă și 12 km. sub apă.

Lui Andrews Carnegie i se datorește înființarea a 2.811 biblioteci în toată lumea. 1.948 dintre acestea se găsesc numai în Statele-Unite.

Director: MIHAIL MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul V. No. 4/1937. Abon. pe un an lei 48. un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.